

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. || Lv dovici || De Ponte Vallis-|| Oletani, È Societate ||
Jesv Theologi.|| De || Christiani hominis || Perfectione In
Qvo-|| libet eius Vitæ genere.|| Tomi Qvatvor.||**

Quorum argumenta ex S. Rvth Historia præcipué desumpta

Puente, Luis de la

Coloniæ Agrippinæ, 1625

§. 3. Quæ præmia ijs reddantur, qui cum prædictis victorijs communicant.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39652

nem charitatis cum ipso met Domino, tuis que proximis: peccatorum tuorum teniam, ventationum victoriam, à lapsu præseruationem, & in virtutibus omnibus augmentum, & vsque ad mortem perseuerantiam: Communionem ipsam iam ad vnum, iam ad alterum horum finem; aut omnes simul applicando. Vt verò omnes hos fines memoria retineas, uti poteris septem petitionibus preceationis Dominicæ, in quibus septem hi fines valde excellenter continentur.

Septem petitiones.

Victoria sui.
c Cant. 5. 5.

OMNES hæ victoriæ in ea generali includuntur, qua quis seipsum vincit & abnegat perfectissima mortificatione: qua exornauit se sponsa, ut exiret obuiam dilecto suo, cum ille pulsaret peteretque aperiri sibi. nam, cum illa ex aliqua ignauia à surgendo se excusaret, eam tandem vicit: tantaque myrrhæ abundantia sese inunxit, ut ipsamet diceret: *currexi ut aperirem dilecto meo: manus meæ stillauerunt myrrham, & digiti mei pleni myrrhâ probatissima.* His verbis significans omnes eius potentias, ac sensus suauissimè produxisse perfectissimæ mortificationis opera: vincendo ipsam, non solum in rebus magnis, sed etiam in r. animis, quæ à perfectione Christiana aliquo modo degeneret: imò etiam in multis licitis, quas sine culpa potuisset accipere. illas tamen etiam eo solo nomine, ut se ipsam vinceret & abnegaret, ad eò repudiat, ut ipsi digiti vsque ad extremitatem pleni essent myrrhâ: ac proinde summam haberent puritatem; non solum ab aliqua macula, sed etiam à ruga & imperfectione omni. In cuius signum: etiam si Sacerdotes manus lauerint, ac digitos, antequam sacrum inchoent; iterum in medio sacri, digitorum extremitates abluunt, ut ea cæremonia (quemadmodum ait S. Dionysius) prædictam puritatem & munditiæ significent, que continuanda est & augenda, vsque ad dilecti ipsius ingressum. ut ipsa domus & hospitium, quo recipitur, ad eò sit mundum & fragrans: ut in eo habitando oblectetur.

De Eccl. Hierar. c. 3.
Ablutio manuum.

§. 3. *Quæ præmia ijs reddantur, qui cum prædictis Victorijis communicant.*

VT magis animeris ad pugnam, & prædictas victorias obrinendas, audi præclarissima præmia, quæ Christus Dominus noster victenti promittit, ac re ipsa dignè communicanti impertit. Nam cum dixisset a *Vinctenti dabo Manna absconditum*, subiungit, *& dabo illi calculum candidum: & in calculo nomen nouum scriptum, quod nemo scit, nisi qui accipit.* Quis autem est iste calculus candidus & pretiosus, nisi ipse Christus? qui simul vicem subit ipsius Manna, quatenus cõuiuas suas nutrit, ac delectat; & calculi candidi, ob spem, quam præbet æternæ vitæ, innitentem diuitijs spiritualibus, quas communicat? Ad cuius intelligentiam est aduertendum, consueuisse olim Iudices, sua suffragia dare candidis & nigris calculis siue lapillis: Candidum dabant in fauorem Rei, quâdo absolutum & liberum dimittebant; ni-

2 Apoc. 2. 17.
Vide ibi Riberam, & Viegas.
Calculus candidus.

gro verò contrarium ferebāt suffragium. Et eodem modo in Electionibus ad officia & dignitates Reipublicæ, lapillis & calculis huiusmodi utebantur: imò etiam ad ipsos computus: prosperos item dies cõputabant candidis calculis; tristes verò & aduersos nigris. Ita Persius: *Hunc Mæne diem nūmera meliore lapillo, Qui tibi habentes apponit candidus annos.* Quæ res, cum omnibus fidelibus illius tẽporis cognita esset: voluit Christus D. N. ea ratione declarare studium & fauorem, quem vincentibus exhibiturus esset, dans illis calculum candidum simul cum Manna: se ipsum sc. quasi pignus certum, quod quantum in se est, sententiã proferat abolitionis, & approbationis, beneuolam valdè ac fauorabilem; qua peccata illis condonat; & æternas inferni pœnas remittit; ipsosq̃ue eligit & approbat ad ipsi in cœlo corregnandum. Ac propterea etiam datur tanquam calculus *computatorius*, vt infinita ipsius merita & satisfactiones, tanquam titulum allegare possint, ad præmia donaq̃ue cœlestia impetranda. Cuius merita quia non sunt sufficienter remunerata, seipsum hic nobis tradit, vt ea possimus æterno eius Patri proponere, petentes, vt in nobis illa remuneret. Datur etiam candidus lapillus tanquam in signum, quod recipiens, prosperos ducet dies, annosq̃; fœlices: expendens eos in Dei sui obsequio cum magna cordis latitia, & pace, ac securitate conscientia, cuius b̃ testimonium (vt Apostolus dixit) *eius erit gloria & solatiũ*, tanquam pignus habens, q̃ sit à Christo approbatus, & ad cœlestis regni hereditatẽ acceptus: iuxta illud Ecclesiæ: *futura gloria nobis pignus datur.* Et quamuis hoc diu perduret, ac perseueret, non est tamen dies magis prosper ac dignior, qui candido lapillo notetur: quàm ipsa dies fœlicis alicuius communionis, quando scilicet ipsemet Saluator actualiter est intra ipsum cor, hoc munere fungens, vt suum conuiuam securum reddat. tunc. n. optimè impletur illud Salomonis: *c securamens quasi iuge conuiuium.* Huc accedit q̃ Christus D. N. simul det tale pignus q̃ nõ obtinget illi niger calculus, qui solet improbis, qui à Dæmone superatur, obtingere, in signũ reprobationis, viteq̃; infelicissime, & calamitosissime, quã sunt æternũ ducturi; & quorũ dies futuri sunt tristes & ærumnosi: ratio deniq̃; vltima, quã reddituri sunt, ad eò misera: vt propter eã incurrant tẽporalẽ & æternã mortẽ: & cum peccatores in die Iudicij, in totius mũdi cõspectu nigrũ recipiant suã dãnationis calculũ: eò q̃ hosti suo se subiecerint: Iustus tale pignus habeat, q̃ sit recepturus abolitionis suã calculũ candidũ, & q̃ supremus Iudex tribuet eis d̃ regnũ q̃ p̃ suis Electis *preparatũ est ab origine mundi.* O victoriã cœlestẽ, q̃ ad tale disposuit cõuiuũ! o fœlicẽ comestione, qua fœlix ad eò calculũ accipitur! o anima, quæ præ timore dãnationis tuæ es anxia, & vt tuã saluationẽ securiorẽ reddas valdè sollicita, si certissima eius pignora, q̃ in mortali hac vita haberi possũt, habere desideras: vince te ipsã, vt digna efficiaris, quẽ di-

uinu m

Satyra. 2.

I.

b 2. Cor. 1. 12.

c Pro. 15. 15.
Calculus
niger.

d Mat. 25 34

uinum hoc Manna sumas, cum quo dabitur tibi calculus candidus, qui de vita æterna, ad quam suspiras, securam te reddat. Ipsius enim Domini illud est verbum; *si quis manducauerit ex hoc pane, uiuet in æternum; & qui manducauerit meam carnem, iam habet uitam æternam; quam non auferet tibi, si perseueraueris, sed & auxilium dabit ad perseuerandum.*

SED quoniam hæc adeo gloriosa, non ipsi soli Christo Domino Nostro, eiusque solis meritis ita innituntur, ut nostra excludant, & industriam ac laborem nostrum: fit, ut simul cum diuino hoc Manna alius etiam nobis detur calculus candidus, qui semper permaneat in anima Iusti uincens, puritas scilicet vitæ, candor castitatis, & splendor gratiæ simul cum innocentia & sanctitate: quæ virtutes omnes ac dona, quæ illam comitantur, efficiunt. Quis autem candidior potest esse calculus, aut pretiosior, quam fit *charitas*, quæ *finis est precepti*, & obedientiæ, quæ illi patetur: in qua fundatur sententia, quæ pro nostra saluatione fertur: Hæc enim dat nobis interiora pignora ad eam obtinendam, nomine & titulo bonorum operum, quæ tanquam lapides sunt computatorii: propter quos dabitur nobis cælum: totque gloriæ gradus, quot illæ habent meritorum. Hæc spem nobis facit, quod simus bonam ratione reddituri; cum à nobis exigetur, facitque dies nostros letos, annos hilares, & consolationes valde solidas, ac cordiales. Hæc nos à nigris calculis liberat, repellens à nobis praua opera, inconstantiam ac timiditatem, quæ nos tentationibus subiiciunt. Hæc denique (ut S. Augustinus ait) discernit inter Filios Dei, ac Filios Dæmonis; & qui illam habent, *sicut nix sunt candidi*, & qui illa carent, sicut carboni sunt nigri.

Tract 5. in
Epist. 5. 10a.

g Thre 4 7.

5.

Epist. ad Damasium quæ
incipit LXX
Lib. 33. c. 7.

g Isa. 28. 16.

1. Pet. 1. 6.

h Cant. 8. 7.

i Rom. 8. 35.
Carbunculus arboris.

SED multo adhuc plus candidus hic calculus significat: nam ex mente S. Hieronymi & aliorum Doctorum, est pretiosus lapis CARBUNCULUS, de quo iam diximus. qui (ut Plinius refert) solet esse candidus, sicut candet ferrum, cum valde accenditur in foco: & refert Christum D. N. qui *gladius est* valde probatus & pretiosus: qui admirando lumine nitet, ardetque inuictæ charitatis igne, qui, cum sacra Communione animæ coniungitur, eam dat pretioso alterius carbunculi dono: forti scilicet charitate, ardente, & splendente, valdeque simili ipsius Christi charitati: ita ut *hæc aqua multa non possint extinguere tantam charitatem, nec flumina obruere illum*: quia adeo erecto & infracto animo ex hoc sumpto cibo erit: ut cum Apostolo dicat: *quis nos separabit à charitate Christi?* siue ab ea, qua ipse nos persequitur; siue, quam nos ad illum habemus. Et quis diuisionem faciet inter cibum sumptum, & eum qui sumpsit, postquam ex utroque factum est vnum? si igitur Christus in sacra Communione me fecit vnum secum; quis nos ab inuicem separabit? certus sum ob hæc pignora, quæ ipsemet Dominus in hoc cibo mihi tribuit, quod creatura nulla poterit me separare à charitate, quam mihi cum illo

communicat, ad ipsum enim spectat hanc vnionem conseruare, quam ipsemet fecit. Aliqui etiam Doctores, per calculum hunc candidum intelligunt margaritam, seu gemmam, cuius pretium olim erat inestimabile: præcipue cum duæ valde similes inueniebantur, quas VNIONES appellabant. Et quamuis certum sit Christum D. N. esse vnica[m] k *margaritam* singularem infiniti precij & valoris, cum qua nulla alia in omnibus æquari possit: est tamen eius charitas adeo immensa, vt veniat ad Sacramentum ad faciendos vniones adeo excellentem sanctitatem communicanti iusto tribuens, vt in ea valde ipsi assimiletur; & per vnionem amoris fiant vterque tanquam duæ margaritæ & vniones valde sibi similes. Quamuis præcipue huiusmodi vniones in magna æqualitate & similitudine faciat inter ipsos iustos; hos cum illis ita vniedo, vt sint tanquam cor vnum & anima vna, propterea quod panis, quem sumunt, sit vnus; & Manna, quod gustant, vnum; & vnus lapis viuus, à quo omnes hanc vnionem accipiunt.

SED vterius adhuc extendit se magni Dei nostri liberalitas, dum vincens promittit, simul cum Manna & calculo candido, se daturum in calculo *nomen nouum* scriptum tantæ excellentiæ, quod nemo scire possit, nisi qui accipit. Et quoniam nomina, quæ DEVS imponit, non sunt inania, sed plena excellentia, quam significant: pro eodem reputatur dare illis *nomen* & dare excellentiam, qua illos honoret. Sed videamus quænam hæc sint nomina, vt ea & æstimare nouerimus, & procurare, nosque dignos reddere, qui illa accipiamus.

QVOD vt intelligas, aduerte; in calculo candido verbi diuini incarnati, præcipua tria nomina admirabilia esse scripta. Primum est nomen in *Iesu*, quod significat *Saluatorem*; quemadmodum Angelus declarauit beatissimæ Virgini & n. *S. Iosepho*, quod nomen etiam fuit illi in Circumcisione impositum; ed quod sanguine suo pretioso saluos erat factururus, & redempturus homines, liberando eos à suis peccatis; & pœnis æternis, quas illis erant promeriti. Secundum nomen fuit *CHRISTI* quod *vnctum* significat; quo nomine illum propheta compellarunt, ed quod futurus esset supremus Rex, & summus sacerdos & omnibus gratijs o *Spiritusq;* diuini donis *sine mensura vnctus*: Tertium nomen fuit illi *FILII DEI*; ob vnionem Hypostaticam, ob quam primogenitus est, & in omnibus æterni Patris hæres. quemadmodum eius Pater declarauit in Baptismo, voce illa de cælo, qua dixit p *Hic est filius meus dilectus, in quo mihi bene complacui*. Hæc tria nomina sunt noua, quia nullus ante ipsum Saluatorem, in ea qua ipse excellentia illa habuit. Quæ excellentia adeo est infinita, vt ipsemet solus, qui ea accepit, eam cognoscere & æstimare possit. Sed quamuis nomina sint tria, aliaque innumera sub eis lateant, ex omnibus ra-

Plinius lib.
9. c. 29.

k. Ma. 13. 46.

Charitas
Dei &
proximi.

Apoc. 2. 17.

m Luc. 1. 31.
Et c. 2. 21.
n Mat. 1. 1. 21

IESVS.

Christus.

o Ioan. 1. 14.
Et c. 3. 34.
Filius Dei.

d Mat. 3. 17.

men sit unum nomen, sicut unus est is, cuius illa sunt. nam unumquodque illorum alia duo in se includit: & cum omnibus ad sanctissimum Sacramentum venit: iustisque in sacra Communione sese tradit, ut participes eos faciat magnalium, & excellentiarum, quæ in his nominibus continentur; ita ut & ipsi eorundem nominum sint participes.

.1
q. 1. Cor. 1. 30

IESVS.

NAM primum ibi datur nobis calculus candidus cum dulcissimo nomine IESVS, facit enim officium Saluatoris, salutem & sanctitatem, quam nobis comparauit, nobis applicando. Itaque ibi sit nobis quæ *iustitia, & sanctificatio, & redemptio*; & modo quodam proprium ipsum nomen nobis attribuit, quatenus cooperatores suos fecit, ad ipsam nostram salutem. Quamuis enim solus ipse Iesus sit præcipuus noster Saluator; at cum eius auxilio & gratia unusquisque saluat ac *sanctificat seipsum*: potestque salutem & sanctificationem aliorum adiuuare.

1. I. Ioan. 3. 3.
Eccl. 2. 10.

2.

Catechesi
Mystagogi
ca 4.

Christus

(Den 122. 13

Psal. 80. 17.

FACIT etiam nos participes nominis CHRISTI, à quo omnes vocamur Christiani: & per Communionem (quemadmodum ait S. Cyrillus Ierosolymitanus) vocamur Christophori: quia Christum ferimus. Cuius nomen propter *unctionem*, quam significat, est quasi unguentum per omnes animæ potentias effusum, quas donis & virtutibus, oleoque deuotionis ac lætitiæ spiritualis ungit. Nam ex viua *petra* quæ in hoc Sacramento est, *oleum & mel* fluit, quod recreat & ungit suscipientes: ut fiant spirituales Sacerdotes, Reges, & Prophetæ in virtute eius, quem intra se ipsos gerunt.

3.

1. I. Ioan. 3. 1

Filius DEI.

DENIQUE participes nos facit supremi nominis FILIORVM DEI, quod tanti facit S. Euangelista Ioannes, cuius excellentias indicauimus initio primi Fractatus; & eius indicium est hæc Sacramenti sumptio, siquidè datur nobis panis proprius Filiorum, qui consistit in amore, reuerentia, & obedientia erga cœlestem nostrum Patrem: Qui complacet sibi in nobis, quemadmodum in Filio suo naturali, propter quem accipit nos in Filios adoptiuos.

u. Isa. 62. 2.

Sponsa

Christi.

PRÆTEREONOUA sponsæ & amicæ nomina, quæ idem Rex cœlestis animabus ipsum suscipientibus attribuit: illud in singulis earum adimplendo, quod de sua Ecclesia dixerat: *uocabitur tibi nomen nouum quod os Domini nominabit. Et eris corona gloria in manu Domini, & Diadema regni manu Dei tui: non uocaberis ultra Derelicta: sed uocaberis voluntas mea in ea.* Vbi autè melius hoc expletur, quàm in feruenti cõmunionem, quando anima tanquam sponsa, cum suo sponso coniungitur: qui honori sibi ducit coronam suam ei tanquam Reginae, ac victrici imponere: & ut intelligat se ab ipso amari: ac proinde se teneri ad ipsum omni suo affectu & voluntate redamandum. illud verò maiorem adfert admirationem, quòd hæc nomina semper dicantur noua, nam quotiescunquè fit Communio, modò cum spiritu fiat,

ea renouat hic Dominus tanta animi letitia: atque si tunc primum ea imponeret, confirmans & augens excellentias, quas cum illis tribuit.

OMNIA denique illa præclara, quæ de hoc diuino Sacramento eiusque nominibus hæcenus diximus, aded sunt excelsa & stupenda, & desiderium, quo ipse Saluator tenetur, vt eorum participes efficiamur, aded est vehemens, vt, ad nos ad idem studium ac desiderium animandos, adiecerit illa verba *nemo scit nisi qui accipit*: quasi diceret, date operam diligentem, vt ea obtineatis: ipsa experientia percepturi, quantum illa valeant, absque luce enim & amore, qui cum illis communicatur, impossibile est ea integrè cognoscere, sicut dictum est.

CAPVT VIII.

CAVSÆ ET RADICES NON PROFICIENTI
ex frequenti Communione, & earum
remedia.

INCREDIBILI Sathanas prosequitur odio sacram Communionem, cum cernit insignes fructus, qui ex eius frequentatione possunt prouenire, & hacira excitatus renouat contra eos, qui illam frequentant, persecutionem, quam excitauit in ipsum Christum D.N. cum per eius hostium os protulit illa verba: *Mittamus lignum in panem eius, & eradamus eum de terra uiuentium*: quasi diceret: (vt declarat S. Hieronymus) siquidẽ seipsum uiuum panem appellat: uenite, erucifigamus panem hunc ligno: vt ibi moriatur, quasi qui toxicum, quod est uenenatum cuiusdam arboris succus, in panem mittit, vt comedentem occidat. Quid itaq; existimas, Sathanam facere, cum agis de Communionem sumenda: nisi quod trabem quandam, siue crucem in pane ponat, quem sumere disponis: omnem mouens lapidem vt amarum & insipidum eum tibi reddat, & preparationem ipsam grauem faciat, ac onerosam, vt vel omnino abstineas, vel ita malè preparatus sumas, vt qui alias est panis uitæ, occasionem tibi præbeat mortis: quemadmodum Iudæ: de quo scriptum est, quod b post buccellam introiuit in eum Sathanas: vt eum penitus perderet, si tamen superius posita documenta seruaaueris: in caput hostis eius consilium conuerteris. coniungens scilicet lignum crucis Christi, cum hoc diuino pane, nam considerans, quanta ille pro te pertuleat in cruce: panis hoc ligno transfixus uitam tibi adferet, salutem & fortitudinem: & sic adferet commodum. At si crucem Christi horreas, laborem fugias, c. s. q; (vt Apostolus ait) tibi uenter Deus non mirum erit, si horrore & fastidium panis huius concipias, qui mortem crucis representat, aut ita sumas, vt nihil sumendo proficias. Et hinc incipies agnoscere occultas causas, & radices unde exigunt aded profectus & fructus tibi pueniat,

Nnn 2

qui

4.

Sathana o
dium in Sa-
cram Com-
munionem.
a Ier. 11. 19.
ibidem.

b Ioa. 13. 27

c Phil. 3. 19